

G. A. Aho

**Vanhan Testamentin
Esikuvia Jeesuksesta**

1979

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Rajakatu 7, 15100 Lahti 10

www.luterilainen.com

Sisällys

Lukijalle	3
Melkisedek — kuva Jumalan Pojasta	4
Iisak — kuva maailman Vapahtajasta.....	9
Joosef — kirkas kuva Jeesuksesta	14
Mooses — Jeesuksen kaltainen	21
Kuningas Daavid — kuva Daavidin pojasta	28
Joosua — kuva syntisen vanhurskauttamisesta	33
Kuningas armon valtakunnassa	39

Lukijalle

Pastori, teol. tri Gustav A. Aho tunnetaan maassamme laajalti useiden hartaus- ja saarnakirjojen tekijänä. Kirjat ovat olleet ja ovat kysytyjä kohtikäyvän sanonnan ja tyylikkaan ilmaisuuden tähden, mutta aivan erityisesti niiden raamatullisen luterilaisuuden tähden. Tohtori Aho kutsuttiin jo 12.12.1973 riemuitsevaan seurakuntaan. Yhä vielä Jumala hänen kirjoitustensa kautta rakentaa taistelevaa seurakuntaa.

Edessänne oleva kirja koostuu ansiokkaista saarnoista, jotka kuvaavat meille Vapahtajaamme Vanhan Testamentin esikuvien valossa. Niiden kautta meille kirkastetaan Vapahtajamme persoonaa ja työtä lunastukseksemme. Tällaiset saarnat ovat erittäin tervetulleita nykyään, jolloin liberaaliteologia peittelee Kristusta Vanhassa Testamentissa. Uusi Testamentti kauttaalataan ja Matteuksen evankeliumi sekä Hebrealaiskirje erityisesti opettavat meille Jeesusta ennustusten ja esikuvien täyttymisen valossa. Hän itse julistaa: "Kaikki on täysin toteutuva, mitä profeettain kautta on kirjoitettu Ihmisen Pojasta." Luuk. 18:31. Avautukoot näin lukijalle yhä enemmän uskomme juuret, Vanhan Testamentin uskovien toivon kautta. Näin onkin, sillä "kaikki, mikä on ennen kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo." Room. 15:4.

Kiitämme Jumalaa, että meillä on mahdollisuus täyttää edesmenneen veljemme tahtoa voidessamme julkaista nämä hänen meille jättämänsä saarnat sielujen vahvistumiseksi taivaan tiellä ja totuudessa.

Kustantaja

Melkisedek - kuva Jumalan Pojasta

”Sillä tämä Melkisedek, Saalemin kuningas, Jumalan, korkeimman pappi, joka meni Aabrahamia vastaan, hänen palatessaan kuninkaita voittamasta, ja siunasi hänet; jolle Aabraham myös antoi kymmenykset kaikesta ja joka ensiksi, niinkuin hänen nimensä sanoo, on ”vanhurskauden kuningas”, mutta sitten myöskin ”Saalemin kuningas”, se on ”rauhan kuningas”; jolla ei ole isää, ei äitiä, ei sukua, jolla ei ole päivien alkua eikä elämän loppua, mutta joka on Jumalan Poikaan verrattava - hän pysyy pappina iankaikkisesti.” Hebr. 7:1-3.

Niistä monista henkilöistä, joita Vanha Testamentti esittää meille esikuvina Jeesuksesta, on tämä Melkisedek ehkä ihmeellisin. Raamattu puhuu hänestä vain muutamain sanoin 1 Moos. 14:18-20, Ps. 110:4 ja tässä Hebrealaiskirjeen kohdassa. Puhumalla hänestä näin vähän Pyhä Henki onkin tehnyt hänestä sangen kauniin esikuvan. Tekstissämme nimenomaan sanotaan, että hän on Jumalan Poikaan verrattava. Katsokaamme siis kuinka Melkisedek kuvaa Jumalan Poikaa: ensinnäkin henkilöinä, toiseksi profeettana, kolmanneksi pappina ja neljänneksi kuninkaana.

1. Kuva henkilöinä

Yhtäkkiä ilmestyy Melkisedek näyttämölle. Aabrahamin palatessa sotarekeltä tulee tämä Jumalan, Korkeimman pappi häntä siunaamaan. Niin Jeesuskin ilmestyi ajan täytyttyä historian näyttämölle. Hän saapui sen kansan tykö, joka oli Aabrahamista polveutunut, tuomaan iankaikkista, taivaallista siunausta. Ei Sodomian kuningas eivätkä yleensä ympäristön asukkaat näy tuntevan Melkisedekä, mutta uskonisä Aabraham käsittelee hänen erikoisasemansa ja antaa hänelle kymmenykset. Ja kun Jeesus ilmestyi Aabrahamin jälkeläisille, vain ne, jotka

olivat uskossa Aabrahamin lapsia, tunsivat hänet ja tekivät hänelle palvelusta. Vielä nytkin, kun Jeesus ilmestyy armonvälineissä, vain oikeat Aabrahamin lapset tuntevat hänet. Muille hän on arvoitus.

Melkisedekillä ei ole "isää, ei äitiä, ei sukua". Ei niin ajatellen, että hän olisi ylikuonnollinen olento, vaan siten että Raamattu ei puhu mitään hänen isästään, äidistään, suvustaan. Sellaisena hän kuvaa Kristusta, jolla jumaluutensa puolesta ei ole äitiä, sillä hän on Isästä iankaikkisuudessa syntynyt, ihmisyytensä puolesta hänellä ei ole isää, sillä hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Jumalana ei Jeesuksella ole äitiä, ihmisenä ei isää, jumalihmisenä ei sukua.

"Melkisedekillä ei ole päivien alkua eikä elämän loppua." Oliko hän sitten Jumala? Ei, sillä hän on "Jumalan Poikaan verrattava" siten, että Raamattu vaikenee hänen syntymästään ja kuolemastaan. Mutta Jeesuksella ei todella ole päivien alkua eikä elämän loppua. Hän on iankaikkinen, ilman alkua, ennen kaikkea luomakuntaa, ilman loppua, "sama eilen, tänään, ja iankaikkisesti."

Melkisedek oli ylhäinen henkilö. "Katsokaapa kuinka suuri hän on, jolle itse patriarkka Aabraham antoi kymmenykset parhaimmista saaliistaan." Hän myös siunasi Aabrahamia. Mutta kieltämätöntähän on, että halvempi saa siunauksen paremmalta. Näin hän kuvaa meille Jeesusta, iankaikkisesti ylistettyä, jolla yksin on herraus, kunnia, ja valtakunta, joka yksin on "pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu ja taivaita korkeammaksi tullut." Kirouksen puussa hän hankkii meille iankaikkisen siunauksen, ja hänessä täyttyi Aabrahamille annettu lupaus: "Kaikki kansakunnat maan päällä tulevat hänessä siunatuiksi."

2. Kuva profeettana

Melkisedek on profeetta ja siten kuvaa Jeesuksen profeetallista virkaa. Hän tuo ilmi Jumalan valtasuuruutta: ”Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja.” Jeesus profeettanamme ilmoitti meille Isän, taivaan ja maan Herran. Siunatessaan Aabrahamia Melkisedek ennustaa Kristuksen kautta tulevaa siunausta. Meidän profeettamme Herra Jeesus on tuonut meille ilmi sanomattoman siunauksen persoonassaan ja ansiossaan. Hän on ilmoittanut Jumalan niin rakastavan maailmaa, että lahjoitti ainosyntyisen Poikansa. Hän on ilmoittanut Pojan niin rakastavan meitä, että on tullut panemaan henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä. Hän on ilmoittanut meille, että kuka ikinä uskoo häneen, ei ole hukkuva, vaan saa iankaikkisen elämän. Profeetallisesti Melkisedek ylistää myös Jumalaa siitä voitosta, jonka Aabraham sai vihollisistaan. Siten hän taas kuvaa profeettaamme Jeesusta, joka sanoi, että me hänen nimessään tullaamme skorpioneja, käärmeitä ja kaikkea pimeyden valtaa ja että me menemme kaikkeen maailmaan tekemään kaikki kansat hänen opetuslapsiksensa. On myös merkille pantava, että Melkisedek ”toi leipää ja viiniä.” Kuvastuuhan siitä, että meidän profeettanamme Jeesus ilmoittaa meille pelastuksemme suuret asiat sekä sanassa että sakramenteissa. Hänen sanansa on ”henki ja elämä.” Hänen sanansa voimasta vesi on ”uuden syntymisen peso Pyhässä Hengessä.” Hänen sanansa mukaan leipä ja viini on hänen totinen ruumiinsa ja totinen verensä ”meidän edestämme annettu syntien anteeksiantamiseksi!”

3. Kuva pappina

Jumalan, Korkeimman, pappina Melkisedek myös kauniisti kuvaa Jeesuksen pappetta. Papin on uhrattava vika- ja sovitusuhreja. Mutta Jeesus, iankaikkinen pappimme, on uhrannut yhden iäti kelpaavan uhrin syntien edestä. Golgatan alttarilla ristinkuolemansa suurena sovintopäivänä hän uhrasi oman itsensä. Hän uhrasi tämän uhrin kaikkien ihmisten puolesta,

kaikkien syntien sovituksesi. Tällä yhdellä uhrilla hän teki meidät iankaikkisesti täydellisiksi. Hänen uhripalveluksensa kautta meillä on nyt sovitettu Jumala, syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä. Sinäkin olet tämän uhrin kautta saanut kaikki syntisi anteeksi. Vaikka vielä tunnet itsessäsi paljon syntiä, ei Jumala niitä sinulle lue, kun uskossa pakenet Kristuksen ansion turvin. Ole turvallisin mielin: syntisi ovat kaikki anteeksi annetut.

Papin virkaan kuuluu myös rukoilla. Melkisedek rukoili Aabrahamin puolesta. Mutta Kristus, joka on pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan, on nyt syntisten edesvastaaja ja esirukoilija, ”koskapa hän aina elää rukoillakseen heidän edestään” (Hebr. 7:25). Kun joudun saatanan seuraan, hän rukoilee edestäni, ettei uskoni puuttuisi. Kun maailma makeilee tai mellastaa, hän rukoilee, että varjeltuisin pahasta. Hän armahtaa heikkouttani ja on vanhurskas puoltajani Isän tykönä. Uskonveljeni ja -sisareni voivat unohtaa minut rukouksissaan, mutta Jeesus rukoilee alati minun puolestani.

Papille kuuluu myös siunata kansaa Herran nimeen. Melkisedek siunasi Aabrahamia, mutta Jeesus siunaa meitä köyhiä syntisiä iankaikkisella siunauksella. Kuka voisikaan luetella kaikkea sitä ajallista ja iankaikkista hyvää, jota saamme hänen siunauksestaan!

4. Kuva kuninkaana

Kuninkaana kuvaa Melkisedek Jeesuksen kuninkuutta. ”Vanhurskauden kuninkaana” Jeesus pyhällä elämällään ja viattomalla kuolemallaan on minulle hankkinut sellaisen vanhurskauden, jossa ei ole tahraa eikä ryppyä. Tällä vanhurskaudellaan hän puki minut jo kasteessani, jolloin synnyin hänen valtakuntansa jäseneksi.

Hän myös hallitsee vanhurskaasti. Hän ”kuulee vankien huokaukset ja kirvoittaa kuoleman lapset.” Hän kostaa väärille

ja tuomitsee pahantekijät. Hän on ryöstänyt aseet pimeyden valloilta ja antaa kansalleen mitä jaloimman voiton. Hän on todella oikea Melkisedek, vanhurskauden kuningas.

Hän on myös ”rauhan kuningas.” Hän on omilleen antanut rauhan, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Sillä hän on rakentanut rauhan ristinsä veren kautta. ”Rauha olkoon teille”, oli hänen tervehdyksensä, kun hän ylösnoustuaan saapui opetuslastensa luo. Kun hän antaa omantunnon rauhan syntiemme anteeksi saamisessa, saattaa hän meidät myös rauhantekijöiksi. Silloin mekin poltamme sotamelskeessä käytetyt saappaat ja panemme kengiksi jalkoihimme sen alttiuden, minkä rauhan evankeliumi antaa. Me kiiruhdamme viemään Jumalan rauhaa ihmisten rauhattomiin sydämiin. Me kiiruhdamme tuomaan sopua ja rakkautta sinne, missä tora ja viha vallitsee. Jeesus, rauhan kuninkaamme, on vihdoin saattava omansa iankaikkisiin rauhan majoihin. Siellä ei mikään enää häiritse taivaan pyhää, iloista rauhaa.

Melkisedek on siis Pyhän Hengen valmistama kuva Jeesuksesta. Siinä me näemme hänen henkilöhahmonsä. Me näemme hänet hänen profeetallisessa, papillisessa ja kuninkaallisessa virassaan. Palvelkaamme häntä ja Aabrahamin tavoin uhratkaamme mekin hänelle. Amen.

Iisak - kuva maailman Vapahtajasta

Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: "Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." "Ja hän sanoi: "Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon." Varhain seuraavana aamuna Aabraham satuloi aasinsa ja otti mukaansa kaksi palveljaansa sekä poikansa Iisakin, ja halottuaan polttouhripuita hän lähti menemään siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut. Kolmantena päivänä Aabraham nosti silmänsä ja näki sen paikan kaukaa. Silloin Aabraham sanoi palvelijoilleen: "Jääkää tähän aasin kanssa. Minä ja poika menemme tuonne rukoilemaan; sitten me palaamme luoksenne." Ja Aabraham otti polttouhripuut ja sälytti ne poikansa Iisakin selkään, itse hän otti käteensä tulen ja veitsen, ja niin he astuivat molemmat yhdessä. Iisak puhui isällensä Aabrahamille sanoen: "Isäni!" Tämä vastasi: "Tässä olen poikani." Ja hän sanoi: "Katso, tässä on tuli ja halot, mutta missä on lammas polttouhriksi?" Aabraham vastasi: "Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani." Ja he astuivat molemmat yhdessä. Ja kun he olivat tulleet siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut, rakensi Aabraham siihen alttarin, latoi sille halot, satoi poikansa Iisakin ja pani hänet alttarille halkojen päälle. Ja Aabraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen teurastaakseen poikansa. Silloin Herran enkeli huusi hänelle taivaasta sanoen: "Aabraham, Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." Niin hän sanoi: "Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi." Niin Aabraham nosti silmänsä ja huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon. Ja Aabraham meni, otti oinaan ja uhrasi sen polttouhriksi poikansa sijasta. — 1 Moos.22:1-13.

1 Moos. 22: 1-13. Aabraham, uskonsankari ja omaisuuskan-
san kantaisä, on myös kaikkien uskovaisten isä. Sillä kaikki,
jotka Aabrahamin tavalla uskovat Jumalan sanan, ovat Aabra-
hamin lapsia. Jeesus kutsuu myös taivasta, iankaikkisen lohdu-
tuksen ja kirkkauden asuntoa, Aabrahamin helmaksi, koska
sinne päästään uskomalla Aabrahamin Siemeneen, Jeesukseen,
jossa kaikki sukukunnat maan päällä siunataan.

Ei kenenkään uskoa ole niin koeteltu kuin Aabrahamin, ja
nämä koettelemukset keskittyivät lupauksen täyttymiseen tule-
vasta Vapahtajasta. Koettelemusten huippuna oli se, että Juma-
la käski hänen uhrata ainoan poikansa polttouhriksi. Juuri tämä
uhri on selkeä kuva Jeesuksen sovintouhrista, jossa kaikki maa-
ilman kansat tulivat siunatuiksi. Näin on lisäkista tullut se esi-
kuva, jossa Aabraham näki Jeesuksen päivän ja ihastui. 4000
vuoden takaa ei tämä kuva ole yhtään himmentynyt. Katso-
kaamme siis kuinka Iisak on esikuvana maailman Vapahtajasta.

Poikana Iisak on kuva Jumalan Pojasta

”Ota Iisak... poikasi”, sanoi Jumala. Jos Hän olisi sanonut:
Ota kaikki karjasi ja kaikki kultasi ja hopeasi ja uhraa minulle,
olisi se ollut kallis uhri, sillä Aabraham oli rikas mies. Tai jos
Jumala olisi käskenyttä Aabrahamin uhraamaan uskollisen palve-
lijansa Elieserin, ”joka hallitsi kaikkea, mitä hänellä oli”, olisi
se todella ollut ylen kallis uhri. Mutta nyt Jumala käskee hänen
uhrata oma poikansa.

Näin juuri on Jumala tehnyt. Ei riittänyt koko tämä maailma
aarteineen yhdenkään syntisen lunastamiseksi. Eikä yksikään
taivaan ylienkeleistä, jotka toimittavat Jumalan tahtoa, kelvan-
nut sovituksen hinnaksi. Siihen Jumalan täytyi antaa oma Poi-
kansa.

Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat. Iisak ei ollut yk-
si monista lapsista; hän oli todellakin ainokainen poika. Kuinka

palavalla rakkaudella olikaan vanhan isän sydän kiintynyt tähän poikaan.

Samoin on Jeesus Jumalan ainokainen Poika. Isä itse oli todistanut: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt." Vaikka kaikki ihmiset ovat Jumalan lapsia luomisen perusteella ja vaikka uskovaiset ovat varsinaisesti Jumalan lapsia, ei kukaan ole siinä mielessä Jumalan lapsi kuin Jeesus on. Kun siis Jumala pyytää Aabrahamilta hänen ainokaisensa, rakkaimman mitä hänellä on, ei Jumala kuitenkaan pyydä enempää kuin mitä hän itse oli antava koko maailmalle.

Iisak oli lupauksen lapsi, jota oli kauan odotettu. Ainoastaan hänestä ja hänen kauttansa oli siunaus tuleva maailman kansoille. Kuinka hartaasti olivatkaan Aabraham ja Saara monin rukouksin odottaneet tätä lasta! He antoivat hänelle nimen Iisak — nauru, sillä hänen syntymisensä oli heille sanomaton ilo. Samoin on Jeesus se luvattu Vapahtaja, jota hurskaat olivat Adamista alkaen odottaneet. Hänestä oli ennustettu: Tämä on Herra, jota me odotimme: iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän toi. Hänessä yksin on siunaus oleva niinkuin apostoli todistaa: "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman."

Uhrina Iisak on kuva Jeesuksen sovintouhrista

Jumala sanoi Aabrahamille: "Mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon." Polttouhri merkitsi uhrin kuolemaa. Uhrin veri täytyi vuodattaa; uhri piti polttaa sovitukseksi. Veri on sielun sovinto, ja ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamusta.

Kun Iisak määrätään tällaiseksi uhriksi, on se mitä kirkkain kuva Jeesuksen sovintotyöstä. Sillä Jeesus on verellään meidät synneistämme päästänyt. Jeesus on "poltettu" Jumalan vihan liekeissä, jotta me tulisimme sovitetuiksi synneistämme.

Kun Abraham ja Iisak menivät uhripaikalle, niin Abraham otti polttouhripuut ja sälytti ne poikansa Iisakin selkään: itse hän otti käteensä tulen ja veitsen, ja niin he astuivat molemmat yhdessä. Näin Jeesuskin on kulkenut Golgatan uhrikunnaalle. Hänen päällensä oli risti sälytetty ja Isän kädessä oli tuli ja veitsi. Jeesus oli tehty synniksi ja kiroukseksi meidän edestämme. Vanhurskaan Jumalan viha säkenöi jokaisella askelella, kun Hän kulki tuskien tietä. Isän kädessä oli iankaikkisen tuomion veitsi, kun uhripaikalle kuljettiin. "Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen, eikä suutansa avannut."

Abraham olisi tuhat kertaa ennemmin antanut oman henkensä kuin teurastanut ainokaisen poikansa. Mutta hän on kuuliainen Jumalan äänelle. Samoin Isä taivaassa on antanut sulasta rakkaudesta ainoan Poikansa ristin hirmuiseen kuolemaan meidän syntiemme tähden. Ei ole mitään niin järkyttävää kuin se, että Jumalan ainoa Poika ihmisten pilkkaamana ja räökkäämänä kärsii mitä katkerimman kuoleman ristinpuussa. "Sillä Herra heitti hänen päällensä meidän kaikkien syntivelkamme", "Herra näki hyväksi runnella häntä, lyödä hänet sairaudella."

Iisak alistui vapaaehtoisesti. Hän olisi kyllä voinut juosta pakoon, kun näki isän aikeet. Tuskinpa Abraham olisi häntä edes pakottanut, jos Iisak olisi ollut vastahakoinen. Mutta sanallakaan ei mainita, että Iisak olisi estellyt tai vaikeroinut. Vapaasti hän antaa isän sitoa hänet niinkuin uhrieläimen polttopuiden päälle. Äänetönnä hän odottaa, kun veitsi kohoo isän kädessä.

Oi mikä liikuttava kuva Jeesuksesta! Ei kenkään voinut pakottaa Jeesusta ristinkuolemaan. "Sen tähden", hän sanoi, "Isä rakastaa minua, että minä annan henkeni ottaakseni sen jälleen. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni." Joh.10:27,28. Ei Jeesus vaikeroi eikä pyydä vapautua, kun hänet naulitaan ristin uhripuuhun, jota hän itse oli kantanut.

Kun Abraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen teurastaakseen poikansa, niin Jumala puuttui asiaan ja sanoi: "Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään.." Mutta kun pyhän Jumalan kädessä oli vanhurskaan tuomion veitsi ojennettuna Jeesusta kohti Golgatan päivänä, ei kukaan voinut sanoa: "Älä satuta kättäsi Poikaan!" Aurinko pimenee, maa vapisee, kun Moorian maalla, Golgatalla, teurastetaan iankaikkisesti kelpaava sovintouhri maailman syntien edestä. — Iisakin teurastamisesta ei olisi ollut mitään todellista hyötyä. Se oli vain esikuvallista ja uhraus oli todellisesti tapahtunut, kun Abraham oli valmis suorittamaan sen loppuun asti. Mutta Jeesuksen uhri oli välttämätön. Hän antoi henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä.

Iisakin uhraamisessa ei kuvata ainoastaan Jeesuksen uhrikuolemaa, vaan myös ylösnouseminen. Raamattu nimenomaan sanoo Abrahamista: "Hän päätti, että Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään, jonka tähden hän saikin hänet vertauskuvana takaisin." Hebr. 11:19. Abraham oli uskossa vakuutunut siitä, että Jumalan lupaus ei ole tyhjiin raukeava. Sen tähden hän uskoi, että vaikka Iisak teurastetaankin, on Jumala hänet kuolleista herättävä ja täyttävä, mitä oli luvannut.

Aivan näin on Jeesus, se Abrahamin luvattu siemen, teurastettu sovitus- ja polttouhrina, niin että meillä olisi iankaikkinen lunastus, syntien anteeksisaaminen, hänen verensä kautta. Ja että tämä siunaus tulisi tulvailemalla osaksemme, on Jeesus herätetty kuolleista meidän vanhurskauttamisemme.

Oli kohtuullista, että Abraham, joka ei järkkynyt uskossaan Jumalan sanaan eikä tinkinyt kuuliaisuudessaan Jumalan äänelle, että hän sai myös mitä kirkkaimmin ja havainnollisimmin vertauskuvassa nähdä Jeesuksen sovintokuoleman ja ylösnousemuksen. Jeesus sanoi, että kun Abraham näki hänen päivänsä, niin hän iloitsi. Me saamme nyt nähdä, emme ainoastaan esikuvaa, vaan itse todellisuuden. Meillä on Jeesuksesta

tämä ikivanha ja iki-ihana kuva ja meillä on itse Jeesus. Kuinka tulisikaan meidän nyt seistä lujina uskossa! Hänessä kaikki Jumalan sanat ovat niin ja amen. Golgatan alttarin ääressä me Aabrahamin, Iisakin ja kaikkien pyhien kanssa nyt kannamme Jumalalle kiitosuhjamme. Amen.

Joosef - kirkas kuva Jeesuksesta

Silloin Joosef ei voinut kauemmin hillitä itseään kaikkien niiden nähden, jotka seisoivat hänen ympärillään. Hän huusi: "Antakaa kaikkien mennä pois minun luotani!" Niin ei ollut ketään saapuvilla, kun Joosef ilmaisi itsensä veljilleen. Ja hän purskahti ääneensä itkemään, niin että egyptiläiset ja faraon hoviväki sen kuulivat. Ja Joosef sanoi veljilleen: "Minä olen Joosef. Vieläkö minun isäni elää?" Mutta hänen veljensä eivät voineet vastata hänelle, niin hämmästyksissään he olivat hänen edessään. Mutta Joosef sanoi veljilleen: "Tulkaa tänne luokse- ni." Ja he tulivat. Niin hän sanoi: "Minä olen Joosef, teidän veljenne, jonka te myitte Egyptiin. Mutta älkää nyt olko murheissanne, älkääkähä pahoitelko sitä, että olette myyneet minut tänne, sillä Jumala on minut lähettänyt teidän edeltänne pitääkseen teidät hengissä. Kaksi vuotta on nyt nälänhätä ollut maassa, ja vielä on jäljellä viisi vuotta, joina ei kynnetä eikä eloa korjata. Niin Jumala lähetti minut teidän edellänne säilyttääkseen teille jälkeläisiä maan päällä ja pitääkseen teidät hengissä, pelastukseksi monille. Ette siis te ole lähettäneet minua tänne, vaan Jumala, hän asetti minut faraon neuvonantajaksi ja koko hänen hovinsa herraksi ja koko Egyptin maan valtiaaksi. 1 Moos. 45:1-8.

Edessämme on suuri ja kaunis kuva, jonka Pyhä Henki on maalannut Jeesuksesta lähes 2000 vuotta ennen hänen maailmaan tuloaan. Sillä Joosefissa me todellakin näemme selkeän kuvan, aivan yksityiskohtia myöten, rakkaasta Vapahtajastamme. Joosef oli pienestä pitäen nuhteeton, vanhurskautta rakastava, kaunis, ymmärtäväinen, toimellinen ja kaikessa kuuliainen hurskaalle isälleen. Kun hänen veljensä tekivät pahaa, pettivät isäänsä ja toivat hänelle surua, ei ole ihme, että Jaakob sitä enemmän kiintyi Joosefiin. Tämän rakkautensa osoitukseksi hän teetti Joosefille pitkäliepeisen, hihallisen ihokkaan. Kun Joosef oli vielä hyvin nuori, Jumala oli unien kautta ilmoittanut hänen osakseen tulevasta kunniaasta. Mutta ennen sitä hänen oli kuljettava pitkä, syvän alennuksen ja kovien kärsimysten tie. Näin tuli Joosefista pelastaja monille kansoille, mutta erityisesti Jaakobin heimolle, josta maailman Vapahtaja oli polveutuva.

Näemme tässä kaikessa kuvan Jeesuksesta. Jeesus syntyi ihmiseksi, veljeksemme. Mutta koko ihmissuvun suuri veljesparvi oli rikollinen, Jumalan käskyjen rikkoja. Ainoastaan Jeesus oli pyhä, nuhteeton, josta Isä taivaassa saattoi todistaa: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt." Hänet Isä puki rakkautensa viittaaan, niin kuin kirjoitettu on: "Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta, sen tähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinut ihoöljyllä, enemmän kuin sinun osaveljiäsi." Hebr. 1:9. Hän kulki kärsimysten kautta kunniaan, ja niin tuli koko maailman Vapahtajaksi.

Pyydämme siis syventyä tämän aiheen tutkimiseen: Joosef - kirkas kuva Jeesuksesta: ensiksi alennettuna ja toiseksi korotettuna.

1. alennettuna

Jaakobin sydämellä oli poikiensa hyvinvointi ja hän sanoi Joosefille: "Tule, minä lähetän sinut heidän luokseen." Kuuliaisena Joosef vastaa: "Tässä olen." Hän lähti matkaan ja etsittyään löysi heidät. Mutta kun veljet kaukaa näkivät hänet, sanoi-

vat he: "Katso, tuolla tulee se unennäkijä! Tulkaa, tappakaamme nyt hänet." Ruubenin estelyistä huolimatta he myivät hänet ismaelilaisille kauppiaille, jotka vuorostaan myivät hänet orjaksi Egyptiin.

Kerran myös meidän autuudestamme huolehtiva taivaallinen Isä sanoi rakkaalle Pojalleen: Minä lähetän sinut veljiesi tykö! Ja hän vastasi: "Tässä olen! Sinun tahtosi, Jumala, teen minä mielelläni." Mutta heti Jeesuksen synnyttyä maailman kuumemme Herodeksen salajuonen: "Tulkaa, tappakaamme hänet." Kun hän tuli omiensa tykö, hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Ylipapit ja kirjanoppineet tekivät salaliiton tappaakseen hänet, ja hänen oma opetuslapsensa myi hänet vihollistensa käsiin.

Mistä johtui tämä viha? Joosefin veljet vihasivat häntä sen tähden, että hän toi ilmi heidän pahat tekonsa, että isä rakasti häntä enemmän kuin heitä ja että ennustuksen mukaan he joutuisivat kumartamaan häntä hallitsijanansa. Samoin juutalaiset vihasivat ja kadehtivat Jeesusta sen tähden, että hän paljasti heidän pahuutensa, että Isä Jumala oli rakkaudessaan antanut Jeesukselle voiman ja kunnian ja että Jeesus ennustusten mukaan oli todella kuningas ja heidän luvattu Messiaansa.

Orjana vieraassa maassa Joosef palveli uskollisesti ja Jumala oli hänen kanssaan. Kaikki, mitä hän teki, menestyi ja Jumala siunasi Potifarin taloa Joosefin tähden. Jeesuskin oli täällä tuntemattomana, orjan muodossa; hän vaelsi ympäri ja teki hyvää, ja kaikkialla hänen kauttaan tulvivat taivaasta ihmeelliset siunauksen virrat kärsiville ihmislapsille.

Orjana ollessaan kohtasi Joosefia ylen voimakas ja vaikea kiusaus. Mutta Joosef ei vankkunut, vaan vastasi ikimuistettavasti sanoen: "Kuinka minä siis tekisin niin suuren pahanteon, että rikkoisin Jumalaa vastaan." Jeesus myös alennuksessaan oli kaikessa kiusattu niin kuin mekin, mutta kuitenkin ilman syntiä. Jumalan sanalla Jeesus löi saatanan ja teki tyhjiksi kaik-

ki vastustajainsa juonet. Vanhurskaana hän saattoi sanoa vihollisilleen: Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin?"

Mutta juuri sen tähden, ettei hän taipunut syntiin, Joosef joutui aivan valheellisten ja häpeällisten syytösten alaisena virmumaan vankilassa. Kostoksi epäonnistumisestaan Potifarin vaimo syytti Joosefia juuri siitä suuresta synnistä, joka oli riehunut hänen omassa sydämessään. Mutta Herra Jeesus joutui vieläkin suurempaan alennukseen. Vaikka hän oli pyhä, viaton, syntisistä erotettu, kuitenkin hän on vääräin todistajain valheellisten syytösten alaisena luettu pahantekijäin joukkoon. Pilkatuna ja häväistynä hänet tuomittiin katkeraan ristinkuolemaan. Hänen päälleen pantiin kaikki ne synnit, joihin me olemme vikapäät, niin kuin on kirjoitettu: "Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi." 2 Kor. 5:21.

Kun Joosef oli poissa, niin perhe pian unhotti ennustukset hänen tulevasta asemastaan. Mutta Joosef ammensi niistä voimaa ja lohdutusta syvän alennuksen ja raskaiden koettelemusten tiellä. Hänen henkensä pysyi herkkänä Jumalan äänelle. Kun Jumala unessa puhui hänen vankitovereilleen ja vihdoinkin faraoille, olivat ne heille käsittämättömiä arvoituksia, eivätkä Egyptin tietäjätäkään kyenneet niitä selittämään. Mutta Joosef selitti heille niissä ilmoitetut Jumalan tuomiot ja pelastusneuvot. Hän käsitti, että hänen suuret kärsimyksensäkin olivat tarpeelliset Jumalan hyvän aivoituksen toteuttamiseksi.

Samoin Israelkin usein unohti Jumalan lupaukset tulevasta kuninkaastaan. Profeettain puheet kärsivästä Messiaasta olivat heille tyyten käsittämättömät. Eivät edes opetuslapset voineet sitä ymmärtää. "Tämä puhe", sanoo Luukas, "oli heiltä niin sallattu, etteivät he käsittäneet, mitä sanottiin." Mutta Jeesus toi ilmi yhä uudestaan ja yhä selvemmin Jumalan armoneuvon ihmiskunnan pelastamiseksi. Ihmisen Pojan piti kärsimän, kuoleman ja nouseman ylös ja menemän kirkkauteensa. Niin oli

kirjoitettu, eikä muuta keinoa ollut ihmisen lunastamiseksi. Vanhurskaan täytyi ottaa päälleen kaikkien vääräin syyt. Viaton häväistään meidän häpeämättömäin syntisraukkojen tähden. Sitten kun Jumalan pelastusneuvo oli toteutunut, tuodaan meidän tosi Joosefimme, Herra Jeesus, ristin häpeän ja kuoleman vankilasta ja korotetaan ylemmäksi kaikkea herrautta. Sitä kauniisti kuvaa Joosefin korotus.

2. korotettuna

Kiiruusti viedään vanki parturiin ja pukimoon ja sitten kuninkaan eteen. Faraolle kirkastetaan Jumalan neuvo satojentuhansien pelastamiseksi nälkäkuolemasta. Ja äkisti on unohdetusta vangista tehty mahtavan Egyptin pääministeri. Kuninkaan sinettisormus pannaan hänen sormeensa, kuninkaalliset käädyt hänen kaulaansa, kuninkaallinen puku hänen ylleen. Kuninkaallisissa vaunuissa hän istuu ja hänen edellään huudetaan: ”Polvillenne! Polvillenne!” Kaikki tekevät kunniaa Joosefille.

Mutta katso jälleen Jeesusta: Kuinka äkisti tuo ruhjottu, verinen ruumis on tullut eläväksi ja hohtaa jumalallista kirkkautta! Taivaalliset sanansaattajat julistavat: "Ei hän ole täällä! Hän on noussut ylös!" Nopeasti lentää maailman kansoille sanoma: "Kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus." Apt. 17:30. Tinkimättömänä kaikuu: "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman." Apt. 4:12. Niin kuin farao otti Joosefin vankilasta ja korotti hänet Egyptin päämieheksi, niin Isä Jumala on korottanut Jeesuksen haudan kahleista ja "antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaassa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat, ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. Fil. 2:9-11.

Hätä ajoi sitten Joosefin veljet hänen tykönsä Egyptiin. Mutta ennen kuin Joosef saattoi ilmoittaa itsensä heille, täytyy hänen saattaa heidät katuvina tunnustamaan syntinsä. Vakavien syytösten alaisina miehet teljetään vankilaan. Silloin he vaikeoivat: "Totisesti me olemme syylliset... Sen tähden meille on tullut tämä tuska." Joosef tekeytyy ankaraksi, mutta salaa itkee rakkaudesta ja suunnittelee, kuinka saisi kaikki veljet koolle ilmaistakseen itsensä heille.

Aivan näin on Herra Jeesus menetellyt meitä rikollisia veljiin ja sisariaan kohtaan. Mekin pidimme häntä ankarana Herana, kun hätä ahdisti meitä hänen tykönsä. Ja hän antoi pyhän lain ahdistaa meitä kunnes viimein sielumme vaikeoi: Minä vaivainen syntinen ihminen. Eikä hän päästänyt meitä käsistään ennen kuin hetki oli tullut, jolloin hän voi ilmaista itsensä meille.

Joosefin suuri hetki koitti. Pois kaikki egyptiläiset huoneesta! Kun ainoastaan veljet ovat läsnä, hän purskahtaa ääneensä itkemään ja sanoo: "Tulkaa tänne luokseni! Minä olen Joosef, teidän veljenne." Ylen hämmästyneinä, sanattomina veljet seisovat. Kun heitä painoi heidän kauhea rikoksensa, niin hän lohdutti heitä: "Älkää nyt olko murheissanne älkääkähä pahoitelko sitä, että olette myyneet minut tänne, sillä Jumala on minut lähettänyt teidän edellänne pitääkseen teidät hengissä... Ette siis te ole lähettäneet minua tänne, vaan Jumala... Ja hän suuteli veljiin ja itki heidän rinnoillaan."

Näin Jeesuskin evankeliumissa ilmaisee itsensä syntejään surevalle sielulle: Minä olen sinun veljesi Jeesus. Sinä tosin sait minut alentumaan orjan muotoon; sinun tähtesi minua kohdasi Jumalan viha, lain kirous ja kadotuksen kauhut ristin päällä. Mutta älä enää murehdi: Minä elän, minä olen voittanut. Nyt sinun syntisi ovat kaikki anteeksiannetut. Sinun pahuutesi Jumala on kääntänyt hyväksi: hän lähetti minut, ettei sinun tarvitsisi hukkua helvetin iäiseen nälkään ja janoon. - Hän syleilee

sinua hellästi ja lupaa elättää sinut ja lapsesi. Hän on antanut sinulle täällä maailman Egyptissä Goosenin lihavan maan, näkyvän seurakuntansa, jossa on hänen puhdas sanansa ja hänen asettamansa sakramentit. Saarnavirkansa kautta hän ruokkii ja hoitaa sinua. Ja kaiken hän tekee lahjaksi: ei huoli maksuistasi, vaan jakaa armoa armon lisäksi.

Joosef lähetti veljet hakemaan vanhan isän ja kaikki heidän perheensä. "Menkää, rientäkää... sanokaa... tule luokseni, älä viivyttel!" Heillä oli nyt kiire viemään ihmeellistä ilosanomaa, ja korvissa soi Joosefin viimeinen neuvo: "Älkää riidelkö matkalla!" Kotona he kertovat: "Joosef on vielä elossa ja on koko Egyptin maan valtias." Eipä siellä ensiksi jaksettu sitä todeksi uskoa. Vasta sitten, kun Jaakob näki ne vaunut, jotka Joosef oli lähettänyt häntä tuomaan, elpyi hänen henkensä ja hän huudatti: "Nyt on minulla kyllin; poikani Joosef elää vielä."

Ylösnoussut Jeesus on myös lähettänyt meidät sanoen: "Älkää peljätkö, menkää ja viekää sana minun veljilleni." Nyt jokainen, jolle Jeesus on saanut ilmaista itsensä, on iloisen sanoman tuoja: "Jeesus elää! Jeesus on taivaan ja maan valtias! Jeesus kutsuu luoksensa meitä nälkään kuolevia ja antaa iankaikisen elämän!"

Monen sydän pysyy ensin kylmänä niin kuin vanhan Jaakobin. Se sanoma kuulostaa liian iloiselta, mahdottomalta. Mutta kerro uudestaan; näytä ne vaunut, jotka Jeesus on lähettänyt: Sana ja sakramentit - kuinka ihanasti ja epäamättömästi ne todistavat Jeesuksen voitosta. Vaivattu ja väsynyt saa nyt vain uskoa, istua vaunuihin ja niissä kulkea rakkaan Joosefin luo.

Näin on Joosefissa meille kuvattu veljemme ja Vapahtajamme, alennettu ja korotettu Herra Jeesus. Yhdy sinäkin nyt uskossa sanomaan: "Jeesus elää! Minä menen häntä katsomaan. Minä uskossa istun sanan ja sakramenttien armoa vaunuihin; ne vievät minut Jeesuksen luo." Amen.

Mooses - Jeesuksen kaltainen

Sinun keskuudestasi, veljiesi joukosta, Herra, sinun Jumalasi, herättää sinulle profeetan, minun kaltaiseni, häntä kuulkaa. On tapahtuva, aivan niin, kuin sinä Herralta, sinun Jumalaltasi, anoit Hoorebilla, silloin kun seurakunta oli koolla ja sanoi: "Älköön minun enää suotako kuulla Herran, minun Jumalani, ääntä, älköönkä nähdä tätä suurta tulta, etten kuolisi." Ja Herra sanoi minulle: "Mitä he ovat puhuneet, on oikein puhuttu. Profeetan minä olen herättävä heille heidän veljiensä keskuudesta, sinun kaltaisesi, ja minä panen sanani hänen suuhunsa, ja hän puhuu heille kaikki, mitä minä käsken hänen puhua. Ja joka ei kuule minun sanojani, joita hän minun nimessäni puhuu, hänet minä itse vaadin tilille." 5 Moos. 18: 15-19.

Aika ennen Jeesuksen tuloa oli pitkää odotusta. Vuosituhansien yössä usein huokailtiin: "Vartija, mikä hetki yöstä on?" Mutta Jumala vahvisti odottavien toivoa ja uskoa tulevaan Vapahtajaan. Hän toisti yhä uudestaan lupauksen Messiaasta sekä selkein sanoin että kaunein esikuvin.

Tekstissä Jumala vakuuttaa korvessa kulkevalle Israelille, että heidän johtajansa Mooses on elävä kuva tulevasta Pelastajasta. Se liittokin, jonka he Mooseksen välityksellä olivat solmineet Jumalan kanssa, oli vain esikuvallinen paremmasta liitosta, jonka Jeesus saa aikaan.

Pietari puhuessaan Apt. 3:22 sanoo, että Jeesuksessa tämä tekstimme sana oli täyttynyt. Samoin marttyyri Stefanus vetosi tähän tekstiin todistaessaan Jeesuksesta, että "tämä on se Mooses", joka oli luvattu (Apt.7:37). Ja tekstissämme Jumala itse vakuuttaa: "Profeetan minä olen herättävä... sinun kaltaisesi."

Tässä on siis kuva, jonka Pyhä Henki oli maalannut jo 1500 vuotta ennemmin. Nyt kun esikuvissa esitetty Vapahtaja on jo ammoin tullut, ja kun hän on selvästi nähtävänä Uuden Testamentin sanassa, meidän on hyvä vertailla kuvaa ja itse Persoonaa. Saamme nähdä kuinka kaunis ja selvä tuo kuva todella on. Katsokaamme siis tätä Raamatun esittämää kuvaa, jonka alle Pyhä Henki on piirtänyt: Mooses - Jeesuksen kaltainen.

Mooses henkilönä kuvaa Jeesuksen persoonaa

"Uskon kautta pitivät Mooseksen vanhemmat häntä heti syntymänsä jälkeen kätkössä kolme kuukautta, sillä he näkivät, että lapsi oli ihana". Hebr. 11:23. Mutta Mooselapsen kauneus oli vain kuva siitä ihanuudesta, joka Betlehemin lapsesta säteili. Sillä Jeesus-lapsi oli siinnyt Pyhästä Hengestä ja syntynyt neitsyestä ja oli Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa kuva. Kun Mooses syntyi, surmattiin Israelissa kaikki poikalapset faraon käskyn mukaan - ja kuitenkin Mooses-lapsi ihmeellisellä tavalla pelastui. Samoin kun Jeesus syntyi, määräsi Herodes kaikki poikalapset Beetlehemissä ja sen ympäristössä surmattaviksi. Mutta Jeesus-lapsen ja Marian Joosef vei Jumalan käskyn mukaan Egyptiin, josta enkeli jälleen ohjasi heidät takaisin Herodeksen kuoleman jälkeen. Mooses-lapsi kasvoi tuntemattomana faraon hovissa ja häntä pidettiin faraon tyttären poikana. Tuntemattomana kasvoi Jeesus-lapsikin Nasaretissa ja häntä pidettiin Joosefin poikana.

Mooseksen valitsema alennuksentie muistuttaa Jeesuksen alennusta. Suureksi tultuaan Mooses näet kieltäytyi kantamasta faraon tyttären pojan nimeä. "Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa, katsoen "Kristuksen pilkan" suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet". Hebr.11:24-26. Hän olisi voinut olla kruununprinssi ja mahtavan valtakunnan hallitsija. Ei olisi puuttunut valtaa, rikkautta eikä kunniaa. Mut-

ta hän luopuu kaikesta tästä ja liittyy sorrettiun, pilkattuun orjakansa.

Mutta Jeesus jätti taivaan kunnian, oli käyttämättä jumalallista valtaansa ja alentui orjien kaltaiseksi maan alimpiin paikkoihin. Apostoli sanoo: ”Joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen, hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristinkuolemaan asti.” Fil. 2:6-8.

Moosesen nöyryydestä sanotaan: ”Mooses oli sangen nöyrä mies, nöyrempi kuin kukaan muu ihminen maan päällä”. 4 Moos. 12:3. Hän ei etsinyt omaa etuaan eikä tavoitellut kunniaa. Ei hän edes itseään puolustanut, kun häntä syyttömästi parjattiin. Sattuvasti hän kuvaa Jeesusta, joka sanoi: ”Oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä.” Nöyränä Jeesus vaikenä väärin syytösten ja parjausten edessä, niin että Pilatuskin suuresti ihmetteli.

Mooses on myös Jeesuksen kaltainen erikoissuhteessaan Jumalaan. Jumala itse todisti hänestä: ”Jos keskuudessanne on profeetta, niin minä ilmestyn hänelle näyssä, puhun hänen kanssaan unessa. Niin ei ole minun palvelijani Mooses, hän on uskollinen koko minun talossani; hänen kanssaan minä puhun suusta suuhun, avoimesti enkä peitetyin sanoin, ja hän saa katsella Herran muotoa”. 4 Moos. 12:6-8. Hänellä oli läheisempi yhteys Jumalaan kuin yhdelläkään Jumalan suurista profeetoista. He saivat hurmoksissa ja näyissä kuulla Jumalan äänen. Mutta Mooseselle Jumala puhui välittömästi. Raamattu todistaa, että hänen kuolemansa jälkeen ”Israelissa ei enää noussut yhtäkään sellaista profeettaa kuin Mooses, jonka kanssa Herra seurusteli kasvoista kasvoihin”. 5 Moos. 34:10. Miten kauniisti tässä kuvastuu Jeesuksen suhde Isään, sillä täällä maan päällä ollessaankin hän on ”ainokainen Poika, joka on Isän

helmassa". Jeesus itse sanoi: "Mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee. Sillä Isä rakastaa Poikaa ja näyttää hänelle kaikki mitä hän itse tekee". Ja taas: "Minä ja Isä olemme yhtä". Niin ihmeellinen oli tämä yhteys Isän kanssa, että hän saattoi sanoa: "Joka on nähnyt minut on nähnyt Isän."

Ilmeisesti Mooses henkilönä kuvaa Jeesusta. Mutta tämä yhtäläisyys ilmenee myös siinä, että Mooses liiton välittäjänä kuvaa uuden liiton Välimiestä.

Mooses liiton välittäjänä kuvaa uuden liiton Välimiestä.

Jumala lähetti Mooseksen kansansa pelastajaksi. Synkkä ja toivoton oli Israelin asema raskaan orjuuden ja armottoman sarron alaisena. Ei heillä ollut johtajia, ei aseita eikä kykyä sottomaan. He olivat avuttomat, tuomitut orjuuteen ja perikatoon. Silloin Jumala ilmestyi Moosekselle Midianin maassa ja sanoi: "Minä olen astunut alas vapauttamaan heidät siitä maasta hyvään ja tilavaan maahan... Niin mene nyt, minä lähetän sinut..." Ja Jumala antoi Moosekselle vallan tehdä suuria ihmeitä todistukseksi siitä, että hän oli Jumalan lähettämä.

"Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa." Hän tuli pelastamaan ihmiskunnan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Sanoin kuvaamaton oli se kurjuus, jossa me viurimme synnin orjina, avuttomina, perikatoon tuomittuina. Ei löytynyt luotujen joukossa ainoatakaan, joka olisi kyennyt pelastamaan. "Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Jumalalle maksaa sovitusta. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää iäti suorittamatta." Ps. 49:8,9. Meille avuttomille Isä lähetti Jeesuksen niin kuin hän vakuuttaa: "Itsestäni minä en ole tullut, vaan hän, joka on minut lähettänyt, on oikea lähettäjä." Suurilla ihmeteoilla hän todisti epäamättömästi, että hän oli maailman Vapahtaja. Sen tähden hän vakuutti: "Ne teot, joita minä teen Isäni nimessä, ne todistavat minusta".

Mooses todella pelasti kansansa. Egyptiä kohdanneiden suurten vitsausten jälkeen koko Israel karjoineen kaikkineen lähti liikkeelle. Kaikki kulkivat kuivin jaloin yli Punaisen meren, eikä ainoakaan jäänyt toiselle puolelle. Mutta takaa ajavat kaikki faraon sotajoukot vaunuineen, hevosineen ja aseineen hukkuivat Punaisen meren aaltoihin. Yksikään ei pelastunut. Samoin aukeni Jeesuksen haavoissa pelastus koko Aadamin suvulle. Kaikille aukeni taivas. Kaikille valmistettiin vapaa pääsy pyhimpään Jeesuksen veren kautta. Mutta kaikki meidän vihollisemme - synti, lain kirous, kuolema ja kadotus - hukkuivat Golgatan punaiseen mereen.

Mooses pani kaikki alttiiksi pelastaakseen kansansa. Kun hän viipyi Siinain vuorella, ryhtyi kansa kauheaan epäjumalan palvelukseen. Silloin Jumala uhkasi hävittää heidät kokonaan maan päältä ja lupasi tehdä Mooseksesta itselleen suuren kansan. Mutta Mooses rukoili heille armoa ja asetti Jumalan eteen kaikki hänen lausumansa lupaukset. Hän kiiruhti jälleen kansan luo, nuhteli heitä pyhässä kiivaudessa ja julisti heille Jumalan rangaistusta. Sitten hän sanoi: "Minä nousen nyt Herran tykö - jos ehkä voisin sovittaa teidän rikoksenne." Vuorella hän rukoi-li yhä hartaammin: "Voi, tämä kansa on tehnyt suuren synnin... Jospa nyt antaisit heidän rikoksensa anteeksi. Mutta jos et, niin pyyhi minut pois kirjoistasi, johon kirjoitat." 2 Moos. 32:30-32. Mooses panee kaikki alttiiksi - ruumiinsa ja sielunsa ja iankaikkisen autuutensa tämän kiittämättömän, vastahakoisen kansan tähden.

Tästä liikuttavasta tapahtumasta me käännämme katseemme Jeesukseen: Hänkin nousee vuorelle sovittamaan synnit - koko maailman synnit. Hänen päässään on piikkinen kruunu ja hänen harteillaan on verinen risti. Ristille naulittaessa hän rukoi-lee: "Isä, anna heille anteeksi!" Mutta Isä vaikenee ja helvetin voimat saavat vapaasti temmeltää. Keskipäivän kirkkaus muuttui puoliyön pimeydeksi. Kadotettujen vaivat raastavat häntä: kadotettujen tuskassa hän huutaa: "Minun Jumalani, minun

Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Mutta Jumala ei vastaa - kadotetulle. Hänen täytyy kärsiä loppuun asti kaikkien syntisten iankaikkiset rangaistukset, sillä hänet on tehty synniksi ja kiroukseksi meidän edestämme. Mutta vihdoin vierii kautta taivaan, maan ja helvetin tuo voiton huuto: "Se on täytetty!" Jeesuksen uhri on riittänyt. Hän on koko maailman syntien sovitin.

Mooses kuvaa Jeesusta myös liiton välittäjänä. Peljättävä oli se näky, kun lakiliitto perustettiin. Siinä vuori suitsusi, salamat leimahtelivat synkeyden keskellä, ja kaikkivaltias Jumala julisti kymmenen käskysanan lain. Kansa vaipui vavisten maahan ja pyysi Moosesta: "Puhu sinä meidän kanssamme, niin me kuulemme. Älköön Jumala puhuko meidän kanssamme, ettemme kuolisi." Juuri tästä pyynnöstä Jumala sanoo tekstissämme: "Mitä he ovat puhuneet, on oikein puhuttu." Ilman välimiestä he eivät voineet olla kanssakäymisissä pyhän Jumalan kanssa. Ja sen liiton, joka perustui lain täyttämiseen, he pian rikkoivat. Ilman Mooseksen välitystä he olisivat tyyten hukku-neet.

Mutta tässä kuvataan ja nimenomaan luvataan parempi liitto ja parempi välimies, Jeesus Kristus, niin kuin on kirjoitettu: "Ette ole käyneet... synkeyden, ette pimeyden, ette myrskyn, ette pasuunan kaiun... vaan olette käyneet Siionin vuoren tykö... ja uuden liiton välimiehen Jeesuksen tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri." Hebr. 12:18-24. Se liitto, jonka Jumala teki meidän kanssamme pyhässä kasteessa, ei perustu meidän tekoihimme. Se perustuu kokonaan Jeesuksen työhön. Siihen saa langennut palata ja löytää siinä armahtavan ja anteeksiantavan Jumalan. "Jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena; sillä itseensä kieltää hän ei saata." 2 Tim. 2:13.

Vielä osoittaa esikuvamme kuinka Jumala vaatii ehdotonta kuuliaisuutta asettamalleen välimiehelle. Kun Mirjam ja Aaron

parjasivat Moosesta, niin Jumalan viha syttyi ja Mirjam lyötiin pitaalilla. Aaron hätääntyneenä rukoili Moosesta: "Oi Herrani! Älä pane meidän päällemme syntiä, jonka olemme tyhmyydessä tehneet." Mooseksen esirukouksen kautta he saivat armon. Mutta ankarampi oli tuomio, kun Koorahin joukko nousi kapinaan. Tuskin oli kansa ennättänyt siirtyä pois näiden jumalattomien miesten majoilta, kun maa avasi kitansa ja he suistuivat perheineen kaikkineen elävältä helvettiin. Ja tuli lähti Herran tyköä ja kulutti ne kaksisataa viisikymmentä kansan päämiestä, jotka olivat liittyneet kapinaan. Jumala vaati kuuliaisuutta Moosekselle.

Kuinka paljon enemmän hän vaatii kuuliaisuutta Pojalleen. Hän sanoo tekstissämme Jeesuksesta: "Ja joka ei kuule minun sanojani, joita hän minun nimessäni puhuu, hänet minä itse vaadin tilille." Ken uskossa ei ota vastaan Jeesuksen evankeliumia, hänellä on edessään "hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat." Järkkymätön on tuomio: "Joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä." Joh. 3:36. Muistakaamme siis Pyhän Hengen varotusta: "Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu, sillä jos nuo, jotka torjuivat luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, eivät voineet päästä pakoon, niin paljon vähemmän me, jos käännyimme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista." Hebr. 12:25. Hirmuista on Jeesuksen vastustajana langeta elävän Jumalan käsiin.

Kaunis on todellakin tämä kuva, jonka Pyhä Henki muinoin esitti kansalleen tulevasta Vapahtajasta. Siihen katsoen he uskossa toivoivat ja odottivat. Meillä on tämän kuvan ohella itse Jeesus. Hän vie kaikki ne, jotka ovat kuuliaiset hänen sanalleen, luvattuun Kaanaan maahan, taivaaseen. Amen.

Kuningas Daavid — kuva Daavidin pojasta

Mutta Siimei, Geehan poika, heittäytyi kuninkaan eteen, kun hän oli lähtemässä Jordanin yli, ja sanoi kuninkaalle: ”Älköön herrani lukeko minulle paha tekoani älköönkä muistelko, kuinka väärin palvelijasi teki sinä päivänä, jona herrani, kuningas, lähti Jerusalemistä; älköön kuningas panko sitä sydämellensä. Sillä palvelijasi tuntee, että olen tehnyt synnin; sen tähden minä olen tänä päivänä ensimmäisenä koko Joosefin heimosta tullut tänne herraani, kuningasta, vastaan.” Niin Abisai, Serujan poika, puuttui puheeseen ja sanoi: ”Eikö Siimei ole rangaistava kuolemalla siitä, että hän on kiroillut Heran voideltua?” Mutta Daavid vastasi: ”Mitä teillä on minun kanssani tekemistä, te Serujan pojat, kun tulette minulle tänä päivänä kiusaajaksi? Olisiko ketään Israelissa tänä päivänä kuolemalla rangaistava? Minä tiedän tulleeni tänä päivänä Israelin kuninkaaksi.” Ja kuningas sanoi Siimeille: ”Sinä et kuole”. Ja kuningas vannoi sen hänelle. - 2 Sam. 19:18-23.

Psalmeissa Daavid usein puhuu tulevasta Messiaasta. Pyhän Hengen innoittamana hän ennustaa Kristuksen kärsimyksestä, ristinkuolemasta ja ylösnousemuksesta. Väliin hän puhuu ensimmäisessä persoonassa aivan kuin kaikki tämä olisi tapahtunut hänelle itselleen. Näin hän on ilmeinen esikuva Kristuksesta. Väliin taas hän kuvaa Kristusta elämänsä tapahtumissa. Sellainen on tekstissämme kerrottu kohta.

Jumala oli Daavidille luvannut, että maailman Vapahtaja on polveutuva hänen jälkeläisistään. (2 Sam. 7:12,13,16; 1 Aikak. 17:14; Ps. 89:4,36,37.) Tuhat vuotta myöhemmin enkeli ilmoitti Joosefille ja Marialle, jotka olivat Daavidin sukua, tämän lupauksen täyttyneen. Ja uskovaiset Jeesuksen aikana tunnustivat, että hän on luvattu Daavidin Poika. Monien kuvien joukos-

ta me olemme valinneet tutkistelun aiheeksi yhden sellaisen kohdan, jossa Daavid on kuva Daavidin Pojasta.

Vainottuna Daavid kärsii nöyrästi

Daavidin johdolla Israelin kansa oli kulkenut voitosta voittoon. Se oli vaurastunut ja noussut valtaan ja kunniaan. Ja Daavidilla oli poika, josta Raamattu sanoo: "Koko Israelissa ei ollut yhtään niin kaunista miestä kuin Absalom, eikä ketään niin ylistettyä: kantapäätä kiireeseen asti ei ollut hänessä yhtään virhettä." 2 Sam. 14:25. Tämä mies "varasti" israelilaisten sydämet ja kiihotti kansan kapinaan isäänsä vastaan.

Alussa Jumala loi maailman, joka oli sangen hyvä. Ja Jumalalla oli poika, Adam, hänen oman kuvansa kaltainen. "Ei ollut ketään niin ylistettyä: kantapäätä kiireeseen asti ei ollut hänessä yhtään virhettä." Hän myös nousi kapinaan taivaallista Isää vastaan ja varasti puolelleen kaikkien jälkeläistensä sydämet. Nousi suuri sota: Koko ihmiskunta oli kapinassa Jumalaa vastaan.

Kapinan aikana Daavid joutui jättämään kuninkaallisen hovinsa. "Daavid kulki itkien Öljymäkeä ylös, pää peitettynä ja paljain jaloin." Ja hänen kohdallaan kulkee mäkirinnettä Siimei, Geeran poika. Hän haukkuu ja herjaa kuningasta, kiroilee ja viskoo kiviä.

Kun ihmiskunta oli kapinassa, niin Jeesus jätti taivaan kunnian. "Vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, ei hän katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen." Fil. 2:6-7. Kun hän oli syvässä alennuksessa maan päällä, eivät hänen omansa ottaneet häntä vastaan. Kansan johtajat etsivät hänen henkeään, ja hänen oma opetuslapsensa kavalsi hänet. Kidronin laakson poikki Daavid oli muinoin itkien kulkenut. Jeesus myös meni "Kidronin puron tuolle puolelle", Getsemaneen, jossa hän kamppaili

verihikeen asti. Öljymäen rinteellä, jossa Daavid oli itkenyt, Jeesus itki Jerusalemiä: ”Kuinka usein minä olen tahtonut koota teitä niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle, mutta te ette tahtoneet.” Särkynein sydämin Daavid valitti surmattua lastansa: ”Poikani Absalom, minun poikani, oma poikani Absalom.” Ja Jeesus valitti kavaltajansa kohtaloo: ”Voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika kavalletaan! Parempi olisi sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt.

Kuinka monta Siimeitä olikaan, jotka syytivät herjaussanoja ja syytöksiä pitkänäperjantaina. He ilkkuivat ja nyökyttelivät päätänsä, kun hän riippui ristinpuussa. Mutta me kaikki olemme Siimein sukulaisia. ”Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden.”

Siimei teki majesteettirikoksen, kun hän kiroili ja kivitti kuningastaan. Hän olisi kohta menettänyt henkensä, jos Daavid olisi antanut siihen luvan. Mutta Daavid sanoi: ”Antakaa hänen olla, kiroilkoon vain; sillä Herra on häntä käsenyt.” 2 Sam. 16:11. Näin Jeesus myös nöyrästi alistui vangittavaksi ja tuomittavaksi. ”Häntä piinattiin ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut.” Hän olisi voinut yhdellä sanalla kukistaa kaikki vainoojansa. Mutta hän antoi itsensä vikauhriksi meidän edestämme. Näin Kristus, ”jonka suussa ei petosta ollut, ja häntä herjattaessa ei herjannut takaisin, joka kärsiessään ei uhannut, tuli kiroukseksi meidän edestämme ja kantoi meidän syntimme omassa ruumiissaan ristinpuuhun.

Se häväistys ja järkyttävä murhe, jota Daavid sai kokea kapinan aikana, on kuitenkin vain heikko kuva siitä, mitä Daavidin Poika, Herra Jeesus, on kärsinyt syvässä alennuksessaan, jotta hän voisi Aadamin suvun jälleen korottaa iankaikkiseen kunniaan. Mutta tekstimme ilmentää meille myös toisen tärkeän ominaisuuden Daavidin Pojasta.

Voittajana Daavid antaa anteeksi pilkkaajalleen

Kun kapina oli kukistettu ja Daavid oli paluumatkalla Jerusalemiin, Siimei kiiruhtaa häntä vastaan. Hän "heittäytyi kuninkaan eteen" ja rukoili: "Älköön herrani lukeko minulle paha tekoani älköönkä muistako, kuinka väärin palvelijasi teki sinä päivänä, jona herrani, kuningas, lähti Jerusalemistä." Siimei oli todella ansainnut kuoleman. Abisai vaati tuomion täytäntöönpanoa, sanoen: "Eikö Siimei ole rangaistava kuolemalla siitä, että hän on kironnut Herran voideltua?" Mutta Daavid sanoi: "Olisiko Israelissa ketään tänä päivänä kuolemalla rangaistava? Minä tiedän tulleeni tänä päivänä Israelin kuninkaaksi." "Ja kuningas sanoi Siimeille: "Et sinä kuole!" Ja kuningas vannoi hänelle."

Jeesuksen syvä alennus päättyi pääsiäisaamuna, kun kapina oli kukistettu: Synti, kuolema ja helvetti oli voitettu. Jeesus oli noussut ylös kuolleista. Hän oli riisunut aseet hallituksilta ja valloilta ja saanut niistä riemuvoiton. Hänellä oli kaikki valta taivaissa ja maan päällä. Voittajana hän nyt julistaa syntisraukoille: "Ole turvallisin mielin: Sinun syntisi ovat anteeksiannetut." "Koska minä elän, niin tekin saatte elää."

Kun lain käskyt syyttävät ja vaativat meille kuolemanrangaistusta, niin Jeesus sanoo: "Mitä teillä on minun kanssani tekemistä." Ja meille hän valalla vakuuttaa: "Et sinä kuole." Laki vaikenee ja sydämen syytökset loppuvat. Syntinen saa riemuiten kiittää Kuningastaan, joka on antanut meille synnit anteeksi ja puhdistanut meidät kaikesta vääryydestä. Näin Jeesus juhlii kuninkuuttaan. Juhlikaamme mekin, kun saamme olla hänen omansa. Eläkäämme hänen valtakunnassansa ja olkaamme hänelle alamaiset.

Kun Salomo tuli kuninkaaksi, hän määräsi, että Siimein on rakennettava talo Jerusalemiin ja pysyttävä tarkoin kaupungin rajojen sisäpuolella. "Jona päivänä sinä lähdet sieltä", sanoi Salomo, "ja menet Kidronin laakson poikki, sinä päivänä on

sinun, tiedä se, kuolemalla kuoltava." "Hyvä on", sanoi Siimei. Hän sai asua kuninkaan kaupungissa. Joka päivä hän näki kuninkaansa hovin. Usein hän kuuli hyvän sanoman kuninkaastaan, jopa kuuli hänen äänensäkin. Mutta eräänä päivänä hänen palvelijansa karkasivat. Siimei satuloi aasinsa ja lähti heitä etsimään. Se oli hänelle kuolemanpäivä. Hänen, jolle noin suuri laupeus oli tapahtunut, täytyi tottelemattomuutensa tähden kuolla.

Mekin, joita Jeesus, Daavidin Poika, on armahtanut, olemme saaneet rakentaa kotimme Jerusalemiin. Me olemme päässeet asukkaiksi Kristuksen seurakuntaan, jossa Kuninkaamme hallitsee. Siellä saamme nauttia hänen alamaistensa suuria etuja. Siellä olemme turvassa, kun olemme kuuliaiset Jumalan sanalle. Mutta meitä myöskin varoitetaan pysymään visusti tämän pyhän kaupungin rajojen sisäpuolella. Voi sitä päivää, jos sanasta luovumme ja astumme pois Kristuksen luota. Jos armosta lankeamme; jos emme enää omista, mitä evankeliumi, kaste ja ehtoollinen meille takaavat, emmekä enää ole hänen äänelleen kuuliaiset, silloin ei meilläkään enää ole toista uhria syntien edestä, vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat.

Olkamme siis kuuliaiset tälle Daavidin Pojalle, josta kuningas Daavid oli esikuva. Katso kuinka syvään hän on alentunut, kuinka paljon hän on kärsinyt meidän syntiemme tähden. Hän rakasti meitä ja antoi itsensä alttiiksi meidän edestämme. Meidän syntimme, kuolemamme ja kadotuksemme vieritettiin hänen päällensä. Mutta hän on voittanut ja hallitsee nyt anteeksiantavana, armollisena kuninkaana. Kiiruhda siis katuvaishana hänen eteensä, kun hän tulee tykösi evankeliumin sanassa. Hän on kalliilla hinnalla ostanut sinut omaksensa ja on antanut kaikki sinun syntisi anteeksi. Pysy siis nyt hänen valtakunnassaan hänen alamaistenansa, niin että saat iankaikkisessa vanhurskaudessa ja autuudessa häntä palvella, niin kuin hän on kuolleista noussut, elää ja hallitsee iankaikkisesti. Amen.

Joosua — kuva syntisen vanhurskauttamisesta

Ja hän näytti minulle ylimmäisen papin Joosuan seisomassa Herran enkelin edessä ja saatanan seisomassa hänen oikealla puolellaan, häntä syyttämässä. Ja Herra sanoi saatanalle: "Herra nuhdelkoon sinua, saatakaan. Nuhdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin. Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu?" Ja "Joosua oli puettu saastaisiin vaatteisiin, ja hän seisoi Herran enkelin edessä. Niin tämä lausui ja sanoi näin niille, jotka seisivat hänen edessään: "Riisukaa pois saastaiset vaatteet hänen yltänsä". Ja hän sanoi hänelle: "Katso, minä olen ottanut sinulta pois pahat tekosi, ja minä puetan sinut juhlavaatteisiin". Minä sanoin: "Pantakoon puhdas käärelakki hänen päähänsä". Niin he panivat puhtaan käärelakin hänen päähänsä ja pukivat hänet vaatteisiin. Ja Herran enkeli seisoi siinä. - Sak. 3:1-5.

Olemme nähneet kuinka monet Vanhan Testamentin pyhät olivat eläviä kuvia tulevasta Vapahtajastamme. Tänään me py-sähdyimme katselemaan kuvaa meistä itsestämme. Sellainen kuva on ylimmäinen pappi Joosua. Hän oli Baabelin vankeudesta palanneiden ensimmäinen ylimmäinen pappi. Vanhan liiton ylimmäinen pappi edusti Israelin kansaa Jumalan edessä. Virkapuvussaan hänellä oli Israelin sukukuntain nimet olkakkappaleissa, rintakilvessä ja otsakoristeessa. Kansan kuorma oli hänen päällään, kansan kohtalo hänen sydämellään, ja kansan sovitus oli hänen kutsumuksensa asettama velvoite. Sellaisena ylimmäinen pappi oli siis Israelin kansalle esikuva suuresta ylimmäisestä papistamme Herrasta Jeesuksesta, joka on oman verensä kautta mennyt kaikkein pyhimpään ja on saanut aikaan iankaikkisen lunastuksen.

Mutta tekstissämme ylimmäinen pappi Joosua painottaa asian toista puolta, syntisen asemaa Jumalan edessä. Hän seisoo näet saastaisissa vaatteissa Herran edessä ja saatana seisoo hänen oikealla puolellaan häntä syyttämässä. Tällainen on meidän asemamme, sillä koko meidänkin vanhurskaitemme on niin kuin saastainen vaate Jumalan edessä. Asiamme on joutunut taivaan korkeimman oikeuden ratkaistavaksi. Edessämme on siis ihmeellinen oikeudenkäynti syntisen vanhurskauttamisesta.

Meidät todistetaan syyllisiksi

”Olkaa pyhät”, sanoo Herra, "sillä minä olen pyhä." Mutta me olemme kokonansa saastaiset ja suuri syyttäjämme tuo esiin Jumalan omat todistajat vaatien meille syntiemme mukaista rangaistusta.

Ensimmäinen todistaja sanoo: Tässä on epäjumalanpalvelija. Hän on rakastanut rahaa, tavaraa, kunniaa, elintasoja, ihmisuosiota, nautintoa, omaa itseään, lihan himoa, silmäin pyyntöä ja elämän korskaa enemmän kuin sinua, taivaan ja maan Herra. Sinua ei hän peljännyt, ja hän turvasi kaikkeen siihen, jota hän rakasti, enemmän kuin sinuun. Tämä ensimmäinen todistaja olisi todistanut kuulemaansa ja näkemäänsä loppumattomiin, mutta syyttäjä keskeytti sanoen: Tämän oikeuden säädöksissä on kirjoitettu: "Ei epäjumalanpalvelijat... ei ahneet... eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa." 1 Kor. 9,10.

Toinen todistaja valalla vakuuttaa: Herra Jumala, tämä on se henkilö, joka on turhaan lausunut sinun nimesi ja on katsonut ylen sinun sanasi. Ei hän ole sinua Jumalana kunnioittanut, avuksi huutanut, kiittänyt ja ylistänyt. Ja kohta kuuluu syyttäjän ääni: "Herra ei jätä sitä rankaisematta, joka hänen nimensä turhaan lausuu."

Kolmas todistaja nousee todistamaan: Oi pyhä Jumala, tämä henkilö on katsonut ylen saarnan ja Jumalan sanan eikä ole mielellään sitä kuullut ja oppinut. Turhaan häntä usein kutsut-

tiin ja kehoitettiin. Muut harrastukset olivat hänen mielestään tärkeämmät kuin sinun sanasi kuuleminen ja tutkiminen. Ja taaskin syyttäjä vetoaa Tuomarin sanoihin: "Minä ajan heitä takaa miekalla, nälällä ja rutolla ja teen heidät kauhuksi kaikille valtakunnille maan päällä, kiroukseksi ja kauhistukseksi... sen tähden etteivät he kuulleet minun sanojani, sanoo Herra." Jer. 29:18,19.

Neljäs todistaja vakuuttaa: Tämä henkilö ei ole kunnioittanut isäänsä ja äitiänsä. Ei hän ole totellut, palvellut eikä pitänyt rakkaina ja kalliina vanhempiansa ja hallitusväkeänsä. Ja taas lukee syyttäjä lain ankarat sanat: "Kuka ikinä kiroaa isäänsä tai äitiänsä, hänet rangaistakoon kuolemalla."

Viides todistaja osoittaa syytettyä sanoen: Tuossa on murhaaja. Sillä hän on loukannut lähimmäistään, ja kantanut vihaa ja hautonut kosta, ei ole antanut anteeksi eikä ole etsinyt hänen parastaan. Ja taas kuullaan syyttäjän ääni: "Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi."

Kuudes todistaja kutsutaan esiin ja hän sanoo: Oi pyhä oikeus, minua hävettää sanoa, mitä kaikkea tämä syytetty on harjoittanut ajatuksin, sanoin ja teoin. Ja syyttäjä huutaa: "Eivät huorintekijät, ei avionrikkajat, ei hekumoitsijat eikä miehimyksset... saa periä Jumalan valtakuntaa."

Seitsemäs todistaja todistaa: Minä tunnen tämän varkaan. Hän on varastanut aikaa, omaisuutta, kunniaa, etuja ja sydämiä. Hän on ollut kitsas, petollinen, säälimätön. Hän kertoo jatkuvista rikkomuksista, ja syyttäjä vaatii: "Eivät varkaat, ei ahneet... ei anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa!"

Kahdeksas todistaja kutsutaan esiin ja hän sanoo: Tässä on se väärä todistaja, valhettelija ja panettelija. Ei hän puoltanut lähimmäistään eikä selittänyt kaikkea parhain päin. Todistaja tuo esiin näitä jokapäiväisiä rikkomuksia ja syyttäjä vetoaa

Tuomarin omiin sanoihin: "Joka salaa panettelee lähimmäistään, sen minä hukutan."

Vielä tulee yhdeksäs ja kymmenes todistaja ja he osoittavat kuinka tämä syytetty on kadehtinut ja himoinnut lähimmäisensä omaisuutta, puolisoa, virkaa ja hyvinvointia eikä ole iloinnut hänen menestyksestään.

Sen jälkeen syyttäjä puhuu pontevasti: Eikö kaiken maailman Tuomari tekisi oikein? Tässä on rikollinen, joka seisoo sinun, pyhän Jumalan, edessä saastaisissa vaatteissa. Hän on rikkonut kaikki sinun käskysi. Sinun todistajasi, jotka eivät voi valhetella, ovat todistaneet hänet syylliseksi kaikkiin kanteisiin. Onhan sinun laissasi kirjoitettu: "Pelkurien ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvessä, joka tulta ja tulikiveä palaa."

Oikeussalissa on syvä hiljaisuus. Syytetty seisoo sanattomana, saastaisena, syyllisenä, ilman mitään puolustusta. Eikö Tuomari julista kadotustuomiota?

Meidät julistetaan vanhurskaiksi

Syntisen asia näyttää toivottomalta. Mutta nyt astuu esiin yksi, jolla on kyljessään syvä keihään arpi ja lävistettyjen nauhojen arvet käsissään ja jaloissaan. Hän sanoo syyttäjälle: "Herra nuhdelkoon sinua, saatana." Sitten hän kääntyy syytetyn puoleen ja sanoo: "Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu?"

Ei hän kiellä yhtäkään syytöstä, ei esitä mitään, joka lieventäisi syyllisyyttä eikä moiti rangaistuksen ankaruutta. "Eikö tämä ole kekäle", hän sanoo syytetystä. Kekälehen on musta, savuava, nokinen. Ei siinä ole mitään puhdasta, ei mitään eheää, ei mitään säästettävää. Mutta hän sanoo, että tämä kekäle on temmattu tulesta - on temmattu pois Jumalan vihan, tuomion ja helvetin liekeistä. Ja Puolustajan ruumiissa on siitä todis-

teet. Hän on ottanut päälleen tuon syytetyn kaikki synnit: häneen kohdistuivat kaikki syytökset; hänen päälleen lankesi tuomio. "Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava... Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä.. Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme parautut."

Hän on sovittanut syytetyn kaikki synnit ja on hänen sijaisenaan kärsinyt kaikki, mitä hänen syntinsä ovat ansainneet. - Herran hirmuinen nuhde siis syyttäjälle, joka vetää esiin rangaistut, sovitetut ja anteeksiannetut synnit! - Oi kuulkaa, te taivaat. Ota korviisi, sinä maa. Ja vaikene, helvetti, kanteinesi. Tässä on jumalallisen ylioikeuden tuomio. "Katso, minä olen ottanut sinulta pois pahat tekosi, ja minä puetan sinut juhlavaatteisiin." Kristuksen täydellinen vanhurskaus luetaan lahjana syntiselle. Hänet verhotaan vanhurskauden vaatteeseen, jossa ei ole tahraa eikä ryppyä. "Minä puetan sinut juhlavaatteisiin", sanoo Herra. Hän antaa uskon, kasteen ja evankeliumin kautta, niin että syntinen voi omalle kohdalleen omistaa Kristuksen ansion.

"Ihmeitten on ihme nyt tapahtunut:
Jeesus on kärsinyt vaivan.
Jumala on syntiset julistanut
autuaiksi, pyhiksi aivan.
Verivirtoihin ja hukkuu syntimme,
ovi taivahan on auki kaikille:
Valmihina kaikki nyt iäksi on,
syntinen, omista autuus."

Jumalallisen oikeuden päätöksen perusteella syntinen nyt tunnustaa: "Herra on meidän vanhurskaudemme." Jer. 23:6. Jeesus Kristus ansaitsi meille tämän vanhurskauden, kun me

vielä olimme Jumalan viholliset, kuolleet rikkomuksiin ja syn-teihimme. Tämän vanhurskauden ne nyt omistamme lahjana uskon kautta, ilman mitään omia tekojamme. Se on uskon vanhurskaus, johon syntinen pukeutuu omistaessaan syntien anteeksiantamuksen Jeesuksen veressä.

Mutta tätä oikeudenpääöstä on tarkoin noudatettava. Ylimmäiselle papille Joosualle, jolta riisuttiin pois saastaiset vaatteet ja joka puettiin juhlavaatteisiin, Jumala sanoi: "Jos sinä vaellat minun teilläni ja hoidat minun säätämäni tehtävät... minä annan sinulle pääsyn niiden joukkoon, jotka tässä seisovat." Uskon vanhurskautta seuraa siis elämän vanhurskaus. Ne ovat erottamattomat, ja kuitenkin emme saa koskaan niitä sekoittaa. Jumalan edessä meidän täytyy olla kokonaan vanhurskaat yksinomaan Kristuksen ansiossa, ilman mitään omaa työtämme. Mutta nyt kun olemme siirtyneet synnistä vanhurskauteen, pimeydestä valoon ja kuolemasta elämään, me annamme itsemme vanhurskauden palvelukseen.

Oikeussalista on tullut riemullinen juhlasali. Tuomioistuin on muuttunut armoistuimeksi. Puolustaja seisoo Isän oikealla puolella ja syyttäjä, joka seisoi syntisen oikealla puolella, on heitetty ulos. Syyllisyyden saastainen puku on riisuttu pois ja syntinen on puettu taivaallisiin juhlavaatteisiin. Käskyjen todistukset ovat tauonneet ja Puolustajan arvet puhuvat ikuisen autuuden uutta kieltä. Oi riemuitse, syntinen. Ken kyllin osaisi kiittää sinun onneasi. Amen.

Kuningas armon valtakunnassa

Katso päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä täytän sen hyvän lupauksen, jonka minä olen lausunut Israelin heimosta ja Juudan heimosta. Niinä päivinä ja siihen aikaan minä kasvatan Daavidille vanhurskauden vesan, ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa. Niin päivinä Juuda pelastetaan ja Israel asuu turvassa, ja tämä on se nimi, jolla sitä kutsutaan: 'Herra, meidän vanhurskaudemme' Sillä näin sanoo Herra: Aina on mies Daavidin suvusta istuva Israelin heimon valtaistuimella. - Jer. 33:14-17.

Ennustaessaan Kristuksen lihaantulemista patriarkat ja profeetat mielellään puhuvat hänestä kuninkaana. Hän on todella kuningas voimansa, armonsa ja kirkkautensa valtakunnassa. Ei niin ymmärtäen, että hänellä olisi kolme valtakuntaa, vaan niin että hänellä on eri hallitusmuodot näissä valtansa piireissä. Kaikki, mitä Jumala on luonut, sisältyy hänen voimansa valtakuntaan. Taivaita, maailman kaikkeutta, ihmiskuntaa ja helvetin valtoja hän vallitsee kaikkivaltiaalla voimallaan. Armonsa valtakunta on näkymätön seurakunta, maan päällä oleva tosi uskoviensa joukko, jota hän hallitsee armonvälineillä. Kirkkautensa valtakunta on se taivaan iankaikkiseen autuuteen muuttanut armonvaltakunta, jota hän sanomattomassa kunniaissa iankaikkisesti hallitsee. Tekstimme puhuu Kristuksesta armonvaltakunnan kuninkaana.

Kristus on todella armollinen Kuningas armovaltakunnassaan

1. Sitä todistaa Hänen virkaan asettamisensa

Vaikka Kristus on aina ollut kuningas, on Hän erikoisessa mielessä asetettu armonvaltakunnan ruhtinaaksi. Siksi Raamattu puhuu Hänen voitellustaan eli virkaan asettamisestaan. Monet maalliset kuninkaat ja tyrannit ovat nousseet virkaansa armottoman väkivallan ja verenvuodatuksen tietä. Toisin on Kristuksen hallitsemaan nouseminen.

Noustaakseen kuninkaaksi Hän nöyrtyi syvimpään alennukseen. "Sillä ajalla minä kasvatan Daavidille vanhurskauden vesan." Kuinka halveksittua ja köyhää on Hänen maailmaan tulonsa. Köyhä maalaistyttö on Hänen äitinsä. Hurskas Joosef luulee Hänen jumalallista sikiämistään siveettömyysrikkokseksi. Eläinten vaja on hänen synnyinkotinsa, pako Egyptiin hänen ensimmäinen matkansa maailmassa. Tuollaisissa merkeissä alkoi hänen virkaan asettamisensa. Mutta jo silloin itämaan viisaat näkivät hänessä kuninkaan, jolle palvelusta ja lahjoja antoivat.

Emmekö näe tässä Hänen suurta armoaan? Minkä tähden luulet Kristuksen, jonka omat kaikki ovat, näin syvään alennukseen ja suureen köyhyyteen joutuneen? "Te tunnette Heramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, jotta te hänen köyhyydestään rikastuisitte." 2 Kor. 8:9. Meidän kasvatuksestamme Jumalalla oli sulaa surua, kuten hän sanoo: "Minä kasvatin lapsia, sain heidät suuriksi, mutta he luopuivat minusta." Jes. 1:2. Sen tähden Jeesus, vaikka on Jumala, nöyrtyi siihen, että Isä Hänestä todistaa: "kasvatan... vanhurskauden vesan." Meidän tähtemme on hän köyhä, että me saisimme kaikessa Hänestä rikastua. Meidän tähtemme on Hän kiusattu, jotta voisi nyt niitä auttaa, joita kiusataan. Meidän tähtemme hän lain alaiseksi tulee, jotta

voisi lainalaiset lunastaa. Kuinka suurta armoa hän osoittikaan heti virkaan asettamisensa alussa!

Mutta hänen virkaanasettamiseensa myös kuuluu, että hän on toimittava vanhurskauden ja oikeuden maan päällä. Kaiken maan piirin päällä täytyy hänen saada kaikki vääryydet oikaistuiksi, kaikki synnit sovitetuiksi, kaikki ihmiset vanhurskauteuiksi. Muuten hän ei kelpaa armovaltakunnan kuninkaaksi. Kuinka tämä on mahdollista? Hän ottaa päällensä jokaisen ihmisen viat, ottaa nimiinsä Adamista asti tehdyt rikokset.

Tapahtui suuri oikeudenkäynti. Jumalallisen lain mukaan julistetaan rangaistustuomio kaikista synneistämme. Mutta sen kohteena emme ole me, kurjat, kadotetut syntiset. ”Vanhurskauden vesa” on lahjoittanut meille täyden lainkuuliaisuutensa ja ottanut päälleen monien tottelemattomuuden. ”Totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme sälytti hän päällensä... Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden.” Jes. 53:4,5. Silloin toimitettiin oikeus maan päällä.

Sen seurauksena oli vanhurskauttaminen. Kun Kristus herätettiin kuolleista, julistettiin koko maailma vanhurskaaksi. Kristuksen sovituksen tähden oli nyt kaikkien kaikki synnit anteeksiannetut. Jos ei Jeesus olisi kaikille lahjavanhurskautta hankkinut, ei hän voisi olla yhdellekään vanhurskautena. Mutta niin kuin hänet annettiin ulos ristinkuolemaan syntiemme tähden, niin on hänellä nimi: ”Herra meidän vanhurskautemme.”

Eikö hän siis osoittanut suurta armoa virkaanasettamisessaan? Kruunauspäivänään on kunniakujana tuskien tie, kruununaan orjantappurat, istuimenaan ristinpuu. Mutta Hänen yllään on kuninkaallinen kirjoitus. Maan kurijn ja katalin rukoi-lee häntä sinä päivänä, ja hän osoittaa armonsa suuruutta sanomalla: ”Tänä päivänä olet oleva minun kanssani paratiisissa.” Millainen mahtaakaan hänen armonsa olla, kun hän on päässyt kuninkaana hallitsemaan armonvaltakunnassa?

2. Sitä todistaa Hänen hallituksensa

Suuressa armossaan hän tekee kaikki alamaisensa vanhurskaiksi. Vaikka hän onkin koko maailman vanhurskauttanut kuolemansa ja ylösousemuksensa kautta, ei hän kuitenkaan muita armonvaltakunnassaan hallitse eikä tunnusta omikseen kuin niitä, jotka uskoen tunnustavat: "Herra meidän vanhurskautemme. "

Sulasta armosta hän on tehnyt alamaisensa uskosta vanhurskaiksi. Toisin sanoen, hän osoitti heille, että koko heidän vanhurskautensa, kaikki parhaimmat työnsäkin, ovat niin kuin saastainen vaate. Kun he tätä surivat ja pelkäsivät Jumalan vihaa, osoitti Herra Kristus heille suuren sovintotyönsä merkityksen. Sen evankeliumin vaikutuksesta syttyi usko sydämeen: he ottivat lahjana vastaan anteeksiantamuksen ja Kristuksen täydellisen vanhurskauden. Ja aina kun heidän sydämensä joutuvat epäilyksiin, kun suuri kurjuutensa, heikkoutensa ja syntisyytensä heitä ahdistaa, laki tuomitsee ja vihollinen vaivaa, silloin tämä armollinen Kuningas kiiruhtaa heitä auttamaan. Kaste, ehtoollinen, evankeliumi, synninpäästö, ne kaikki teroittavat kurjalle uskovalle sitä suurta asiaa: "Herra meidän vanhurskautemme." Kaste saarnaa: Olet pukenukset päällesi Kristuksen, saanut omakohtaisesti lahjaksi kaiken hänen hyvyytensä; hän pysyy lujana liitossaan ja sinä saat yhä uudestaan palata omistamaan sitä iankaikkista, täydellistä autuutta, minkä kasteessa sait. Ehtoollinen julistaa: Kristuksen ruumis runneltiin tähtesi, hänen verensä vuodatettiin edestäsi, ota, syö - ota, juo, syntien anteeksiantamiseksi! Evankeliumi ilmoittaa: "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta, nimittäin syntien anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan." Synninpäästö todistaa: Ole hyvässä turvassa, sinun syntisi ovat anteeksiannetut, ja mikä näin päästetään maan päällä, se on päästetty taivaassa. Armonvaltakunnan alamainen on siis totisesti vanhurskas. Sillä ei osaksikaan katumus, rukous, usko, liikutukset, työt ja kilvoitellut ole hänen vanhurskautensa syynä. Hänen vanhurskautenaan

on yksinomaan tämä Kuningas Herra Jeesus täydellisimmän elämänsä, kuolemansa ja ylösnousemisensa kautta, niin kuin on kirjoitettu: "Herra meidän vanhurskautemme." Tämän vanhurskauden hän omistaa uskolla, minkä Pyhä Henki sanan ja sakramenttien kautta vaikuttaa ja ylläpitää. Siten Kristus armollaan hallitsee sydämissä.

Uskon vanhurskautta seuraa elämän vanhurskaus. Sekin on Kristuksen hallitusta armonvaltakunnassa. Kun Garibaldi tahtoi vapauttaa Italian, sanoi hän niille, jotka olivat kokoontuneet hänen ympärilleen: Minä en voi antaa teille rahaa, en ruokaa, en vaatteita, enkä suojaa, teidän täytyy olla valmiit kärsimään nälkää, vilua, vankeutta ja kuolemaa, jos seuraatte minua. He seurasivat ja pelastivat isänmaansa. Ei Kristus myöskään lupaa omilleen ajallisia etuja ja tavaroita, vaan tuskaa, pilkkaa ja kuolemaa. Mutta hän lupaa Jumalan valtakunnan, jos tahtovat häntä seurata. Kun uskonvanhurskaus käsitetään ja omistetaan, silloin kaikki mitä kärsimme ja teemme sodassamme omaa lihaamme, maailmaa ja perkelettä vastaan, on todellista elämän vanhurskautta. Joka Kristuksen käsittää vanhurskaudekseen, hän on suolana, valona, Jeesuksen todistajana maailmassa.

Myös Kristus osoittaa armoaan uskovilleen siten, että on tehnyt heidät todella vapaiksi. "Vapahdetaan Juuda," lausui tekstimme. Olemme vapaat laista, jottei se enää voi tuomita ja kadottaa, vaan Kristuksen kuuliaisuuden tähden kiittää ja palvelee meitä. Olemme vapaat synnistä, jottei se saa enää hallita, vaan armon voimasta tulee päivittäin kuoletetuksi. Olemme vapaat ihmisikeistä ja isien perinnäissäännöistä, kun olemme niistä päästetyt Kristuksen verellä. Olemme vapaat lähestymään vanhurskasta Jumalaa lepytettynä Isänä Jeesuksen tähden. Olemme vapaat menemään taivaaseen hänen verensä kautta.

Armollinen Kuningas on myös omiensa suojana: "Jerusalem on asuva turvassa," Hän suojelee kaikissa vaaroissa. Emmehän

hetkeäkään voisi nauttia terveydestä, kodista, omaisista, tavaroista ja maallisista eduista, jos Vapahtajamme ei torjuisi ja estäisi perkelettä ja hänen joukkojaan. Vielä vähemmän taitaisimme pysyä uskossa ja välttää synnin ja iäisen kuoleman, jollei Herra Jeesus aina auttaisi, että Jerusalemi, se on, hänen uskova kansansa saisi asua turvassa. Mutta nyt me olemme Kristuksessa niin turvatut, ettemme pienintäkään pahaa pelkää, vaikka vaellamme kuoleman varjon laaksossa, emme peljästy, vaikka maa mullistuu ja vuoret kaatuvat. Sanopa, kuka maailmassa taitaisi alamaisiaan näin hyvin hallita? Sangen armollisesti Kristus siis hallitsee omiaan täällä armon valtakunnassa.

Kuinka armollinen olet Sinä, Herra Jeesus, kun syvän alennukseksi ja ristinkuolemasi kautta tulit syntisraukoille kuninkaaksi! Kuinka suuri onkaan Sinun armosi, kun armon valtakunnassa, seurakunnassasi maan päällä, hallitset niin ihmeellisesti armon välineillä! Osoita meissäkin, kuinka armollinen Kuningas Sinä todella olet. Saata meitä uskosta vanhurskaiksi ja pidä meitä kiinteästi puhtaassa sanassasi ja väärentämättömissä sakramenteissa. Auta meitä olemaan vanhurskaita vaelluksessammekin. Pidä meitä vapaudessasi ja auta asumaan turvassa, kunnes pääsemme kirkkautesi valtakuntaan, jossa Sinua, armollista Kuningasta, Isän ja Pyhän Hengen kanssa iäti kiitämme. Amen.